

A última ecolalia do Ferreiro do Burgho

Escrito por Anxo Ratel
Venres, 21 Xaneiro 2011 00:39

Quizais sexa un dos sucesos máis pavorosos e tristes acontecidos no noso val. Moito se ten escrito sobre os nove da volta de Baredo, moito se ten falado, e a vinganza acabou convertendo aquel terrible suceso nunha extraordinaria historia de resistencia e rebelión contra o tempo e a desmemoria. Cómpre salientar a labor do IEM para con este feito, responsables do monumento que arestora preside a devandita volta. Tamén poetas da talla de Gonzalo Navaza, Marta Dacosta, Anxo Angueira, Xosé María Álvarez Cáccamo ou Fran Alonso teñen poetizado aquel agromar das cruces na area, aparentemente dende a nada. Xa que logo, velaquí a miña achega aos nove, A última ecolalia do Ferreiro do Burgho, poema premiado no certame Rosalía de Castro de Cornellá, onde trato de internarme no corpo dun daqueles homes nun momento coma ese.

A última ecolalia do Ferreiro do Burgho

Medraba o peso do chumbo no ambiente

cando o frío inicial comezou a desdobrarnos

A última ecolalia do Ferreiro do Burgho

Escrito por Anxo Ratel
Venres, 21 Xaneiro 2011 00:39

e de seguido veu a resignación

a máis arrepiante das espreitas

sumida na faciana dun fusil

aínda hai ocasións en que un quere atreverse

derrotar a violencia feroz co peso dos nosos fillos

mesmo afoutarnos a prol do feito de vivir...

pero incomoda esta ringleira de invernos

agardando por nós

ao xirarmos esta volta

Habrá fragmentos de vida nestas pedras

onde vai xacer o noso alento

A última ecolalia do Ferreiro do Burgho

Escrito por Anxo Ratel

Venres, 21 Xaneiro 2011 00:39

suspendido quizais

nunha fronteira inconclusa

son tantas balas as que xa levo dentro

tantos medos ciscados a carón desta bruma

hoxe coa aparencia de toxeira indefinida

O odio que lles deixa ás escuras

vai mancándonos aos poucos

cando é certo que este silencio de metralla

gangrena as respostas

dos que non temos máis horizontes

A última ecolalia do Ferreiro do Burgho

Escrito por Anxo Ratel
Venres, 21 Xaneiro 2011 00:39

ca os cachafundos desta noite

E ningún de nós quixo durmir

só engulir o tempo cada vez

baleirándonos

dóenme estas rúas que ensanchan o desacougo

atravesando mainamente

os nosos corpos trastornados

e calcifícaseme o interior

mentres perdemos os folgos e os agochos

que demoran o tempo

para te encontrar

A última ecolalia do Ferreiro do Burgho

Escrito por Anxo Ratel

Venres, 21 Xaneiro 2011 00:39

Porque aínda as ecolalias chantan aquí o seu nome

e digo: preso frío morte

tódalas palabras vertebradas na nosa indecisión

imantan sombras como unha advertencia

no momento xusto de partires cara a morte

nesta anunciada orquestra criminal

Procuro talvez un impulso

para me defender da cegueira deste andazo

onde van retornando

A última ecolalia do Ferreiro do Burgho

Escrito por Anxo Ratel

Venres, 21 Xaneiro 2011 00:39

como unha ecolalia espiral

as palabras que xa naceran mortas

Guindáronnos un a un ben amarrados

e tras dun único berro

todos abaixo

enchemos unha vez máis a gorxa

rendidos fronte ás Salgueiras

condenados

así

A última ecolalia do Ferreiro do Burgho

Escrito por Anxo Ratel

Venres, 21 Xaneiro 2011 00:39

O cabo agarda a que lle chegue a inspiración

aínda me da para me lembrar de vós

unha vez máis

un aire familiar esparexeuse na paisaxe

serei o primeiro ou o último

as ondas esmáganse nos cons

como unha imperturbable sentenza

Hai un pouso de silencio no vento rebelde

que se ergue altivo cada outubro

A última ecolalia do Ferreiro do Burgho

Escrito por Anxo Ratel

Venres, 21 Xaneiro 2011 00:39

nesta volta da memoria